

Helluntaipäivä

Evankeliumi, Joh. 14: 23 - 31

Sitten kun Jeesus viimeisenä ehtona ennen kärsimistensä oli syönyt pääsiäislampaan opetuslastensa kanssa ja sen jälkeen asettanut Pyhän Ehtoollisen pysyväksi muistoksi Hänen rakkaudestansa ja maailman syntien tähden kestetystä kärsimisestensä; niin Hän piti opetuslapsilleen pitkän hyvästijättöpuheen, jossa Hän ikään kuin uudelleen tahtoi käydä läpi koko elämänsä heidän kanssansa ja muistutti heitä Hänen opetuksistansa, neuvoi, lohdutti ja rohkaisi heitä sekä uudisti lupauksensa, että Hän tahtoi lähettää heille Pyhän Hengen, joka oli johdettava heitä kaikkeen totuuteen ja muistuttava heille kaikki, mitä Hän oli puhunut heille. Tämän päivän evankeliumi on yksi osa tästä hyvästijättöpuheesta. Edellä värsyssä 21 Vapahtajamme oli sanonut: ” **Joka minua rakastaa, hän rakastetaan minun Isältäni, ja minä tahdon häntä rakastaa, ja ilmoitan itseni hänelle.**” Tämän johdosta yksi Hänen opetuslapsistansa kysyy Häneltä, kuinka oli ymmärrettävä tämä lupaus, että Hän tahtoi ilmoittaa itsensä lapsillensa, mutta ei maailmalle. Siihen Vapahtaja vastaa hyvin tarkkaan, ja tämä vastaus sisältyy päivän evankeliumiin. Siitä me näemme, **mitä ihania etuja Jeesuksen ystävät nauttivat ennen muita ihmisiä, nimittäin, että Jeesuksen rakastajat pitävät Hänen sanansa; että Hänen Isänsä rakastaa heitä, Isä ja Jeesus tulevat heidän tykönsä ja asuvat heidän tykönään.** Mutta Vapahtaja todistaa selkeästi, ettei tästä autuudesta saa osaa ketkään muut ihmiset kuin ainoastaan ne, jotka rakastavat Herraa Jeesusta. Tutkistelkaamme siis tänä päivänä:

Niitä jaloja etuja, joita Jeesuksen rakastajat nauttivat maailman lasten edellä

Jos me tahdomme varmuudella tietää, ketä voidaan oikeudella kutsua Jeesuksen rakastajaksi, meidän pitää kysyä: **mitä on rakastaa Jeesusta? ja mistä voimme tietää, rakastammeko todella Häntä vai ei?** Tämä on välttämätöntä tietää, syystä että on niin monia tuhansia ihmisiä, jotka tahtovat

nimitettävän itseään Jeesuksen rakastajiksi, vaikka heidän sydämissään ei ole pienintäkään kipinää rakkautta Häntä kohtaan. Kyllä lapsi tietää, millaista on rakastaa vanhempiaan, ja ystävä tietää myös, mitä on rakastaa toista ystävää. Mistä sitten johtuu se, että suurin osa ihmisiä itse luulee rakastavansa meidän Vapahtajaamme ja tahtoo itseään nimitettävän sellaisiksi, vaikka heidän sydämensä ovat täysin kylmiä ja välinpitämättömiä Häntä kohtaan? Epäilemättä siitä, että he häpeävät tunnustaa totuuden, sillä muussa tapauksessa he tuomitsisivat itsensä kaikkein kiittämättömimmäksi kaikista luoduista olennoista.

Jos me yksinkertaisesti koetlemme rakkauttamme Vapahtajaa kohtaan sen rakkauden rinnalla, jolla me rakastamme ystäviämme tai vanhempiamme tai muita hyväntekijöitämme, ja tuomitsemme itsemme puolueettomasti, tunnemme Herraa Jeesusta kohtaan sellaista rakkautta kuin muutoin tunnumme muuta ystäväämme kohtaan maan päällä, ja onko meidän sydämemme yhtä lujasti sidottu Häneen kuin parhaaseen ystäväämme maailmassa, niin meidän omantuntomme pitää pian opettaa meidät langettamaan oikean tuomion.

Jotta nyt jokainen itse voisi tietää, rakastaako hän todella Vapahtajaa vai ei, me tahdomme koetella itseämme sen yleisen käsityksen mukaan, mikä meillä on rakkaudesta. Ensimmäinen merkki, josta rakkaus tunnetaan, on se, **että me mielellämme ajattelemme häntä, jota me rakastamme**; jos hän on kaukana meistä, niin me sydämeistä ikävöimme hänen tuloaan ja läsnäolemistaan ja antaisimme usein paljonkin saadaksemme nauttia hänen seuraansa. Jos me silloin jonkin ajan jälkeen löydämme hänet, o! kuinka sydän täytyykään erityisellä ilolla ja me ikään kuin uudelleen liitymme yhteen hänen kanssaan. Kysyköön nyt jokainen itseltään: Onko minun sydämeni sellainen Vapahtajaamme kohtaan? Onko Hänen järkkymätön rakkautensa, Hänen sovintokuolemansa ja kärsimisensä minun rakkain ajatukseni ja tutkintoaineeni? Taidanko todella sanoa Hänelle: Minun kurja sydämeni tahtoo omistaa Sinut Jeesus ja kiinnittyä Sinuun ainoaan; Sinun kuolemankuvasi Golgatalla on minulle kaikkein kallein ja rakkain? Ovatko ne minun iloisimmat hetkeni, jotka minä vietän sydämen läheisessä suhteessa ja kanssapuheessa sielunystäväni kanssa? Tunnenko Hänen seuransa ja läsnäolemisensa välttämättömästi tarpeelliseksi? Ja milloin Hän puuttuu minulta, olenko silloin niin levoton ja huolissani Hänestä kuin lapsi, joka itkee ja kaipaa äitiään? — Ellei näin ole, kuinka me silloin voimme sanoa rakastavamme Jeesusta? Kaikkia muita, joita me rakastamme, me mielellämme katselemme, mielellämme pidämme seuraa ja puhumme heidän kanssaan; mutta ainoastaan Vapahtajaa, Hänen ajattelemistaan ja seurustelua Hänen kanssaan, sitä me kaikki pakenemme; ja kuitenkin tahdomme, että meitä nimitetään Hänen ystävikseen.

Jos joku, jota me rakastamme, on ylenkatsottu ja vihattu maailmassa, **kuinka ihastuukaan sydämemme silloin, kun me kuulemme jonkun kunnioittavan ja ylistävän häntä ja vastaavan hänen puolestaan.** Niin todellakin on jokaisen sielun laita, joka on Jeesuksen rakkauden läpätunkema. Jos me silloin kuulemme jonkun kiittävän ja ylistävän Jeesuksen armoa ja Hänen avoin helmansa kuvataan varmana pakopaikkana kaikille vaivaisille syntisille, niin sydämemme ihastuu suuresti siitä, että Vapahtajan kunniaa julistetaan; ja sellainen Jeesuksen todistaja, joka kuvaa meille Sielun Ystävän näin rakastettavaksi ja suloiseksi, tulee myös itse meille erittäin rakkaaksi ja otolliseksi.

Kun meidän ystävämme, jota me vilpittömästi rakastamme, voittaa sen, mitä hän halajaa, ja voi iloita siitä, **niin mekin kaikki iloitsimme hänen kanssaan.** Samalla tavalla myös todellinen Jeesuksen uskovainen iloitsee Vapahtajansa kanssa joka kerta, kun hän näkee jonkun syntisen kääntyvän Vapahtajan tykö, heittäytyvän Hänen helmaansa ja antautuvan sielunsa ja ruumiinsa kanssa Hänelle omaksi. Silloin hän tuntee samaa kuin Johannes muinoin, kun hän sanoi: ” **Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, se iloittaa itseänsä yljän äänestä sangen suuresti; sentähden on tämä minun iloni täytetty.**” Joh. 3: 29.

Sitten on myös epäilemätön rakkauden tuntomerkki, **etemme koskaan tietien ja tahtoen murehduta tai häpäise häntä, jota me sydämeistä rakastamme.** Totisesti se ihminen, joka ilman sydämen kipua voi häpäistä Jeesuksen nimeä maailmassa ja joka ajattelematta ja suurimmalla välinpitämättömyydellä voi rikkoa Hänen käskyjensä ja saattaa Hänet murheelliseksi, sellainen ei suinkaan tunne Vapahtajaa; ja vaikka hän vielä väittäisikin rakastavansa Vapahtajaa, niin se ei ole totta, sillä hän ei tiedä, mitä on rakastaa Häntä.

Sellaisia ja hyvin monia muita tuntomerkkejä meillä on oikeasta rakkaudesta. Koetelkoon nyt jokainen itsensä, kuinka hänen sydämensä laita on Jeesusta kohtaan. Mitä te kaikesta tästä sydämessänne havaitsette Vapahtajaa kohtaan? Hänen rakkautensa teitä kohtaan on tosiaan aito, sen todistaa Hänen verihikensä, Hänen sanomattomat sielun ja ruumiin kipunsa, Hänen kuolemansa ja kirouksensa ristinpuussa. Hänelle me olemme velvolliset osoittamaan kaiken vastarakkautemme. Hän on myös tuo kaikkein rakastettavin. Hän on todella sen arvoinen, että me rakastamme Häntä. Ja mikä on kohtuullisempaa kuin, että me langenneet syntiset ihmiset rakastamme Häntä, Vapahtajaamme, joka itse on rangaistu meidän syntiemme tähden ja on meidän Jumalamme ja kaikkien Herra? Ei myös kukaan voi vaatia meiltä niin suurta rakkautta kuin Hän eikä kukaan sitä niin palkitse jumalallisella vastarakkaudella ja autuuden tuntemisella kuin Hän. Autuaat olette te, niin moni teistä, jotka Jumalan Hengen valaisemisen kautta olette saaneet silmäne

kiinnitetyksi ristiinnaulittuun ja nähneet Hänen kärsimisesssänsä täydellisen suorituksen teidän syntienne edestä. Te ette nyt enää voi elää ilman Häntä maailmassa. Ei mikään taivas, ei mikään autuus voi tyydyttää teitä ilman Häntä. Hänessä te tunnette Luojanne, Lunastajanne, Jumalanne, Kuninkaanne, Opettajanne, Ylimmäisen Pappinne, teidän kaikkenne kaikessa ja teidän iankaikkisen kyllyytenne. Hänessä te olette autuaat, ja taas ilman Häntä te ette enää yhtäkään hetkeä voi viettää tyytyväisinä. **Kristus elää teissä, ja te elätte Jumalan Pojan uskossa, joka on rakastanut teitä ja antanut itsensä teidän edestänne.** Teidän autuutenne on suuri, kun saatte rakastaa Jeesusta; ja nyt meidän pitää lähemmin katsella, mitä jaloja etuja teillä on siitä.

Vapahtajamme mainitsee suurena etuna ja voittona uskovaisille lapsillensa ja ystävilensä sen, että he pitävät Hänen sanansa, niin hyvin armolupausten sanat meidän autuudestamme kuin nekin sanat, joissa tuodaan esiin Hänen tahtonsa meidän elämänohjeeksemme Hänen mielensä ja sydämensä mukaan. Muistakaamme, että Jeesus vastasi niin sille opetuslapselle, joka kysyi Häneltä, miksi Hän ainoastaan ystävilensä ja rakastajillensa tahtoi ilmoittaa itsensä, mutta ei maailmalle. Sentähden, sanoo Jeesus, **että ne, jotka rakastavat Häntä, ne pitävät Hänen sanansa,** pitävät ne rakkaina, noudattavat niitä ohjeenaan ja ojennusnuoranaan ja löytävät niistä armon ja siunauksen sydämillensä. Maailman lapsilla on oma viisautensa, oman järkensä oppi, jonka he pitävät suuressa arvossa ja jonka mukaan he tahtovat mestaroida ja väännellä Jeesuksen sanoja. Ja **heidän luullussa viisauudessaan he eivät voi tuntea Jumalaa Hänen viisauudessaan; puhe rististä on heille hulluus;** mutta niille, jotka rakastavat Vapahtajaa, tämä sana on **Jumalan viisaus ja Jumalan voima autuudeksi.** — Jeesuksen sanojen pitäminen ei suinkaan tarkoita kaiken sen täyttämistä, mitä Jumalalla on oikeus vaatia ihmisiltä; ei! sillä tavalla ei yksikään Jeesuksen rakastaja voi täyttää lakia tässä elämässä. He tietävät, että laki on hengellinen ja vaatii paljota enempää kuin paljasta ulkonaista siveyttä ja säädyllisyyttä; sentähdenpä he eivät myös koskaan mieli tulla vanhurskaiksi lain töiden kautta, vaan he uskovat Jeesuksen sanat ja omistavat ne itselleen lohdutukseksi ja siunaukseksi. He tietävät, etteivät he ilman Häntä voi yhtään mitään, mutta että **Hän on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo Häneen.** He pysyvät Hänen sanoissaan, ja sen kautta heidät tehdään vapaiksi. Tämä on heidän suuri etunsa, hyöty, jota maailmassa ei ole keilläään muilla kuin Jeesuksen rakastajilla. He tietävät olevansa vapaaksiostettuja lain kirouksesta, kun kerran heidän Autuuden Ruhtinaansa itse tuli kiroukseksi heidän edestään; että he Hänessä perisivät siunauksen, sillä Hän naulitsi kaikki heidän velkansa puuhun. He pitäytyvät turvallisesti Hänen sanaansa, uskovat ja säilyttävät sen suuren totuuden, että heidän autuutensa on ansaittu heille Jeesuksen kuolemassa. Ja niin kauan kuin he tästä uskon ja armon sanasta pitävät kiinni,

niin kauan Kristuksen rakkaus välttämättömästi vaatii heitä elämään iloksi ja mieliksi Hänelle, joka on rakastanut heitä ristinkuolemaan asti.

Ja mitä heidän ristiinnaulitun Vapahtajansa tahtoon ja käskyihin tulee, niin Jeesuksen rakastajilla on se suuri onni ja etu, että he Häneen istutettuina oksina voivat kantaa hedelmää. He pitävät suurimpana ilonaan sen, että he kelpaavat Hänelle, se on heidän halunsa ja autuutensa; sentähden he myös alati pyytävät pysyä Hänessä, että he kantaisivat paljon hedelmää. Hänen 33-vuotinen elämänsä maan päällä on heidän täydellinen esikuvansa, jonka mukaan he Hänen armonsa kautta joka päivä koettavat sovittaa elämänsä. Hänen lampaansa tahtovat kaikkein mieluummin seurata paimenensa askeleita. Jumalan autuaaksitekevä armo kurittaa ja ajaa heitä hylkäämään kaiken jumalattoman menon ja maalliset himot. Tämän voiman, jonka he saavat tullakseen Jumalan lapsiksi ja antaakseen valkeutensa valistaa ihmisten edessä, he nöyryydessä tunnustavat ja vastaanottavat hedelmänä Vapahtajansa ansiosta; he eivät suinkaan ylpeile toisiin nähden, vaan tunnustavat suurella sydämen taipumisella ja häpeämisellä, kuinka paljon heitä vielä puuttuu siinä uskollisuudessa, kuuliaisuudessa ja seuraamisessa, joita he ovat velvolliset osoittamaan Jumalalleen ja Herralleen. Kun he erehtyvät ja rikkovat, niin he saavat paeta Hänen tykönsä, jonka he omistavat Vapahtajana ja auttajana, heidän vanhurskautenaan ja väkevyytenään. Hän lohduttaa heitä silloin uudelleen ja vahvistaa heitä; ja tämä Hänen armahtavainen rakkautensa tekee heidät sitä halullisemmiksi seuraamaan Hänen esimerkkiään ja noudattamaan Hänen askeleitaan.

Jeesus sanoo: ” **Joka minua rakastaa, se pitää minun sanani**”, mutta ” **joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke**”. Kuinka olisi mahdollista se, että joku tahallisuudella ja tahdolla rikkoisi häntä vastaan, jota hän todellisuudessa rakastaa, ja kenen esimerkkiä me mieluummin noudatamme kuin hänen, jonka pidämme suurimmassa kunnioituksessa? Sellaisessa arvossa Jeesuksen omaisuutena oleva kansa pitää Herransa ja autuaaksitekiänsä. Mutta kaikista niistä, jotka eivät pidä Hänen sanojaan, on nähtävissä selkeä todistus juuri siinä, etteivät he Vapahtajaakaan rakasta. Heillä ei ole halua eikä voimaa siihen. ” **Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke**”. Kauhistu tätä, sinä kova ja kylmä sydän, joka et rakasta Vapahtajaasi ja joka et osoita mitään kunnioitusta Hänen pyhää sanaansa kohtaan.

Mutta meidän Vapahtajamme mainitsee vielä useampia ihania etuja, jotka tulevat Hänen lastensa osaksi. Jeesus sanoo: ” **Joka minua rakastaa, ... minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönänsä.**” O! mitä verrattomia lahjoja Jeesuksen rakastajille! Niitä ei kenenkään järki ole voinut käsittää eikä kenenkään kieli lausua julki; se vain on vahinko, että niin harvat pyrkivät saamaan niitä. Ihminen, joka muutoin

aina etsii onneaan ja joka useimmin sokeasti etsii sitä omassa onnettomuudessaan, voisi tässä saada suurempia lahjoja kuin kaiken maailman kunnia ja rikkaus, ja kuitenkin hän menee niiden ohi. Jumalan isänsydän avataan Jeesusta rakastavaisille lapsille, ja Hän antaa heidän ymmärtää ja maistaa makeuden ja autuuden Hänen sovinnostaan. Jumala tulee Isäksi Kristuksessa Jeesuksessa, ja sellaisena Hänet tuntevat Jeesuksen rakastajat, joilla on kaikkein tarpeinen Kristuksessa vapaa pääsy Hänen tykönsä niin kuin lapsilla rakkaan isän tykö. He perustautuvat Herransa sanaan, että **Isä itse rakastaa heitä, koska he rakastavat Jeesusta ja uskovat Hänen lähteneen Jumalasta.** Ja itse Pyhä Kolminaisuus, Isä, Poika ja Pyhä Henki ottaa asuntonsa sellaisten Jeesuksen rakastajien tykönä ja pysyy heissä. **He ovat Kristuksen huone,** Hebr. 3: 6; **elävän Jumalan temppeli, ja Jumalan Henki asuu heissä,** 1. Kor. 3: 16. O! mitkä jalot lahjat Jeesuksen ystäville onkaan maailman lasten suhteen! Todellakaan ei auringon alla ole yhtäkään niin onnellista ja hyvillä lahjoilla varustettua luontokappaletta kuin sielu, joka rakastaa Vapahtajaansa.

Todellakin meidän täytyy niin rakastaa Vapahtajaamme, jos me tahdomme saada osan ja osallisuuden Jumalan lasten jaloista erioikeuksista. Mutta siihen ei kukaan meistä voi auttaa itseään, vaan se on Jumalan Hengen asia ja armotyö, jonka kautta ” **Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme**”. Room. 5: 5. Hän on myös sangen aulias ja kirkastaa mielellään Jeesuksen rakkauden jokaiselle ihmissydämelle, joka sitä pyytää Häneltä. Ja kun viheliäinen syntinen tulee tuntemaan kadotetun tilansa, ja Kristus rakkaudessaan ja sovintokuolemassaan kirkastetaan hänen sydämessään, niin sytytetään syntisen sydän jälleen rakastamaan Vapahtajaansa vilpittömästi ja palavasti, vaikka ei läheskään siinä määrin kuin Hän olisi ansainnut tulla meidän rakastamaksi.

Nyt siis, tänä siunattuna helluntaina ja Pyhän Hengen juhlanä, pyytäkäämme Häneltä sitä armoa, että Hän joka päivä tekisi meidän sydämemme yhä palavammaksi Jeesuksen rakkaudessa, ja niin me saatamme olla vakuuttuneet siitä, että kaikki ne jalot lahjat, jotka Jeesus on luvannut rakastajilleen, pitää Hänen armostansa lahjoitettaman meille ja tuleman meidän osaksemme.